

Medens det allerede heraf fremgaar, at der ikke er Tale om nogen Dom, der kunde forandres ved Appel, hvorfor Tiltalte ogsaa i Forhør af 4de Marts f. N. har maattet indrømme, at hans 3die Ankepost bevir paa en urigtig Opfattelse, idet han dog har paastaet, at han ikke har været sig denne Urigtighed bevidst, da han indgav Klagen, i en endvidere af Gaardmanden, der forøvrigt skildres som slyv og drifselbig, under Gd. forklaret, at han ikke har opfordret Tiltalte til at skrive Klagen og ikke haat videre dermed, end at han efter at have sagt, at han ikke vilde have videre med den Sag at bestille, har paa Tiltaltes Forespørgsel fortalt ham samme, og Tiltalte har ogsaa nærmest paaberaabt sig, at han havde sine Oplysninger fra en Skolelærer, hvis Forklaring i det Væsentlige stemmer hermed. Om nu end Tiltalte ikke imod sin Benægtelse kan anses overført, at han i sit oprindelige Andragende har været sig Urigtigheden af de fremsførte Beskyldninger bevidst, da navnlig Gaardmanden, der forøvrigt ikke vil have omtalt, at han havde noget Udestaaende med Amtmand Dahlerup, muligens har haat en noget uklar Forestilling om Bestaffenheden af den ham tilfundne Straf og derfor givet en urigtig Fremstilling af samme, maa det bemærkes, at Tiltalte, efter i Forhør af 4de Marts at være oplyst om Sagens sande Sammenhæng, har i et nyt Andragende til Justitsministeriet af 11te næstefter vel erkjendt, at hans tidligere Andragende led af en vis Grad af Intorrekthed i det enkelte Punkt, men forøvrigt gjentaget sin tidligere Klage om blodig Uretfærdighed mod den paagjældende Gaardmand, idet han fremhæver, at Amtmand Dahlerups Brøde, som han kalder det, ikke i mindste Maade er forandret, taler om en forsættlig anlagt Plan til at styre Gaardmanden, der betegnes som et Offer, der blev bragt til Slagterbenken og maatte have ligesaa megen Rædsel for Dahlerup som for en Drabsmand. Da denne fornyede Klage, der er fremsført i Forbindelse med andre Klagepunkter, ikke blot maa betragtes som iaabenbar falsk, men Tiltalte ikke kan have været uvidende om dens Urigtighed, og saaledes maa anses for forsættlig at have fremsført den for at føre Ministeriet bag Lyset, vil han ikke herfor kunne undgaa Ansvar efter Straffelovens § 226.

Under den 4de Klagepost i samme Andragende af 9de December 1867, beskjelder Tiltalte den oftnævnte Embedsmand for at have fortsat en kriminel Undersøgelse mod en i Særdeleshed dengang boende Brandlbt Mand, der ved en tidligere Leilighed havde paadraget sig og oftere har prøvet paa Amtmandens Fjendskab, endskjøndt hans Uskyldighed var bevist, Amtmanden bekiendt og af ham anerkjendt (Straffelovens § 130). Served har Tiltalte efter Andragendet figtet til Amtmand Dahlerups Forhold ligeoverfor Snøremager Hans Peder Johansen, da dennes Hus paa Bred Mark var afbrændt den 14de Juni 1865, ved hvilken Leilighed Johansens Hustru og tre Børn indbrændte. Det fremgaar af Sagen, at Forhøret til Oplysning om Ildens Opkomst blev paabegyndt samme Dags Aften, fortsat den 15de Juni og sluttet den 19de f. M., saa at det ikkun har været foretaget tre Gange, og under det andet Forhør fremkom Formodning om, at Branden muligens kunde være foranlediget ved nogle Børns Legen med Svovlstikker i Løen, idet navnlig en Blikbaase af den Slags, som Bønderne pleie at benytte til Svovlstikker, blev funden i Brandtomten, hvor Løen havde været. I det sidste Forhør indskrænker det Tilførte for Johansens Bedømmende sig i det Væsentlige til en Forsikring af denne, at han ikke ved, hvorledes Ilden er opkommen, og kun kan holde sig til den tidligere udtalte Formodning, at den hidhører fra Børnene, idet forøvrigt tvende Personer ere afhørte om, naar de have iagttaget Ilden, og Distriktslægens visum reportum er fremlagt, tilligemed en Skrivelse fra et Brandforsikringselskab. Medens denne Klagepost saaledes i det Hele maa anses ugrundet, hvilken Hensende bemærkes, at Johansen ikke har været arresteret eller anholdt under Sagen, og at hans under denne Sag afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste heller ikke afgiver nogen Hjemmel for de i Klagen beviste [brugte] Ublæbser om fjendtligt Forhold fra Amtmand Dahlerups Side mod ham, har Tiltalte erkjendt, at han ikke støtter sin Klage over Forhørets Forsættelse mod Johansen, efterat hans Uskyldighed skulde være bevist, paa Andet end hvad der er oplyst om, at den formentlige Svovlstikkeægte blev funden, i Forbindelse med, at han selv af subjective Grunde sølte sig overbevist om, at Johansen, der var fraværende under Ildens Opkomst, var uskyldig. Der findes imidlertid herefter tilstrækkelig Føie til at statuere, at Tiltalte, der selv har henført til Straffelovens § 130 som formentlig overtraadt, maa have været sig Urigtigheden af den fremsførte Klage bevidst, nemlig forsaavidt han støtter denne paa, at Johansens Uskyldighed skulde være bevist, hvorom der efter det Foreliggende ikke kunde være Tale, og han vil altsaa ogsaa med Hensyn til dette Punkt være at anse efter Straffelovens § 226.

I Andragendet af 14de Mai f. N. har Tiltalte under 15de Klagepost omtalt som en i sit Slags og maaste i flere Mennestealderer her i Landet u hørt Voldsgjerning, der snarere karakteriserer sig som en fjendtlig Standrets Afgjørelse, den Behandling, der skal være overgaaet Løver Søren Christensen, daværende Eier af Lille Kohaugehus, Kender Mark, Bryde Sogn, derved at et ham tilhørende Hus er bortfolgt ved Auktion i Oktober Maaned 1866. Efter hvad der er oplyst, blev der